

Aar af min Ministertid, og jeg gaar ud fra, at Kommunalbestyrelserne, hvad de jo har haft Ret til, har sørgt for at faa overflyttet til Hjælpekasserne de Enker — for Resten ogsaa adskillige andre, men her holder jeg mig til Enkerne —, som de ansaa for værdige til at komme ind under Hjælpekasserne. Det er i ethvert Fald ikke Ministeriets Fejl, og de ikke har gjort det, det er Kommunalbestyrelserne og Hjælpekassernes Bestyrelser, der har forsømt at gøre Brug af det Cirkulære, som det ærede Medlem udstedte, og som jeg — det indrømmer jeg — lod blive staaende.

Maa jeg ikke her gøre en parentetisk Bemærkning, som jeg ogsaa har haft Lejlighed til at gøre i Landstinget under de Forhandlinger, der har været der. Jeg gaar ud fra, at der skal være saa megen Samhörighed mellem de forskellige Ministre, at den ene Minister ikke, straks han kommer til, sætter sig hen og undersøger, om nu de Fortolkninger, hans Forgænger har været nødt til at give af forskellige Lovbestemmelser, efter hans Opfattelse er forsvarlige. Jeg gaar ud fra, at det rent administrativt maa kræves, at saa længe der ikke er givet nogen virkelig Anledning til at gaa ind paa det paagældende Spørgsmaal, maa det have sit Forblivende ved det, som den tidligere Minister med den Ret og det Ansvar, som det nu en Gang giver at have den paagældende Administration under sig, har resolveret. Noget andet er det, naar den nye Minister direkte bliver spurgt; saa er han jo nødt til at hævde sin egen personlige Opfattelse, hvor der som her, hvad det ærede Medlem ogsaa indrømmede, er Tale om en Fortolkning af en Lovbestemmelse. Derfor lod jeg den Fortolkning, som det ærede Medlem i sin Tid havde givet af Hjælpekasseloven, blive staaende, indtil jeg — jeg kan gerne sige blev nødt til at svare. Naar jeg bliver direkte spurgt om, hvordan min Opfattelse er, kan det ærede Medlem jo ikke forlange, at jeg skal sige: Den tidligere Indenrigsminister Munch havde den og den Opfattelse, og saa maa jeg ogsaa have den. Nej, jeg maa have Lov til at have min egen Opfattelse og sige den. Men saa længe man ikke forlangte af mig, at jeg skulde sige den, fandt jeg ingen Anledning til at forandre paa det, som var resolveret af den tidligere Indenrigsminister paa et givet Tidspunkt og paa dertil givne Foranledning — thi det ærede Medlem gav sig jo heller ikke uden Anledning til at udtale en bestemt Opfattelse, nej, han blev spurgt, og saa gav han den Fortolkning, som

han nu ansaa for at være den mest forsvarlige og rigtige. Paa samme Maade er jeg, naar jeg bliver spurgt, nødt til at svare.

Det var en noget lang Parentes, men jeg vilde gerne have Lejlighed til at sige, hvad Grunden har været til, at dette Cirkulære har staaet i 1½ Aar, og hvad Grunden har været til, at det derefter blev forandret. Jeg vender nu tilbage og genoptager Traaden der, hvor jeg slap før, idet jeg gjorde opmærksom paa, at der har været rigelig Tid for Kommunalbestyrelserne og Hjælpekassebestyrelserne til at overføre til Hjælpekasserne de Enker, som de ansaa for værdige dertil. Nu siger jeg i det af mig udstedte Cirkulære — der navnlig blev kritiseret af det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Andreasen) — efter at have sagt, hvad min Opfattelse er af den paagældende Lovbestemmelse, at det skal dog bemærkes, at efter Ministeriets Opfattelse findes der ikke fornøden Hjemmel til nu at lade Personer, som allerede er overgaaet til Forsørgelse af Hjælpekasserne, føre tilbage til Fattigvæsenet. Altsaa, alle de Enker, der allerede er overført til Hjælpekasserne, fandt vi burde blive der, naar de i øvrigt opfyldte Betingelserne derfor — det er en Selvfølge, at dette ikke alene gælder Enker, men det gælder enhver. Men vi føjede yderligere til, at man maatte formene, at Fattighjælp, der var ydet en Mand paa Grund af forskyldt eller uforskyldt Trang, ikke efter hans Død bør medføre, at hans Enke udelukkes fra Understøttelse af Hjælpekassen, naar hun opfylder de almindelige Betingelser for at nyde saadan Understøttelse. Derfor siger jeg, at hvis man har læst Cirkulæret med nogen Velvillie — jeg synes næsten ikke en Gang Velvillie behøves, men lad mig nu sige: hvis man har læst Cirkulæret med nogen Velvillie, saa maatte man erkende, at med Hensyn til Enker er der gjort alt, hvad der kan gøres, idet der for det første er sagt, at alle de Enker — for Resten ikke alene Enker, ogsaa andre Personer, men her er det jo Enker, der er Tale om —, der er under Hjælpekasserne, skal have Lov til at blive der, og dernæst, at alle, der bliver Enker herefter, skal kunne komme ind under Hjælpekasserne, selv om Familien, medens Manden levede, havde faaet Fattighjælp. Jeg ved saa ikke, hvad det er for Enker, man mener, der gøres en saadan Uret imod, thi jeg synes ikke, der bliver nogen Enker tilbage undtagen dem, som Hjælpekassernes Bestyrelser ikke finder værdige til at komme